

Збило се, има томе...ал не могу се отргнути утиску јада и срама мада ништа скривио нисам, или сам, пак, скривио све..?

Шетали смо Калемегданом као толико пута до дата, волим с мојим анђелицама изнова откривамо и радујемо се том чаробном месту, кад на једном од оних мамипарних штандова за лаковерне туристе и ринфуз родољубе- беласну у свом сјају и беди...

– Извините, јел ово Албанска споменица или грешим?

– Јесте, оригинал! Није у најбољем стању па за Вас, ако сте заинтересовани, 100 евра, за странце 160. Видите, још има и припадајућу ленту...

– Албанска споменица за 100 евра?!

– Шта, јел Вам скупо?! Знате ли колико то вреди..?

– Знам, човече, зато и кажем! Нема тих новаца којим се може купити, срамота је да се уопште продаје!!!

– Ја сам је легално откупио, имам и дедину ал она није за продају, а ова...

– А ова ће бити сувенир неком парајлији који може да је приушти, јелте?!

– Слушајте, ако нисте заинтересовани не морате, нема потребе да се расправљамо...

– Не расправљам се ја с тобом, човече, него са собом, с проклетом судбином, са нама, са мишљу колико слава вреди...

– Не знам ја, ја сам је откупио и само...

– Како ли се то слава Србије откупљује и како јој се одређује цена у бесцењу..? Питам себе, без бриге, само Ви радите своје, наћи ће се неко, сигуран сам, да се таквом “неугледно” и у лошем стању окити...

Одох, настависмо даље, а како наставити даље?!

Ћутим, не схватају анђелице моје због чега, како и да им објасним, како себи да објасним, како том безименом јунаку о чија је прса тукла да објасним да читав његов живот, јунаштво, чојство, слава вреде, заправо, не вреде...

Србине, јуначе, страдличке албански и хероју Кајмакчаланана, Солуна, свега претходнох и потоњег- вредиш колико и...тура неког прецењеног срања на сплаву, у сепареу “јунака” нових солунских фронтава и фронталних “хероина”...

Да ти је одличје, муко, у шта бољем стању можда и који евро више, али запатило се на слави рђе, мемле, неке патине и порозности.

Порозности се запатило у нама ако ти је шта за утеху, патине и рђе онолико, потамнели смо више и грђе од славног знамења!

Ма, само да је у бољем стању већ би неко окачио под тренерку али овако мрка капа-јуначе!

Слава Србинова има и цену и стање у каквом је па од тога зависи и колка је, изгледа, а твоја, безимени, могло је то и боље...

Могло је можда више рана, више јуриша, више маршева преко мрвих тела сабораца по албанским врлетима, више сете док си негде с Крфа гледао у даљину и плакао: "Тамо далеко...!"

Ма, само да је боље очувана очас би је неки родољуб "преплатио" и окачио о ретровизор ципа да бије у ритму некакве Секе, Цеце, Стоје...

Да није толко избледела не би ни сећање на вас, јунаци!

Да је шта мање патине на њој било би и у нама!

Да није толко рђа нагризла не би ни...

Да ми је да знам шта да кажем деци зашто ћутим, ал шта то да буде речитије од тишине?

Ето, три смо нема споменика једној споменици...

Није човек крив што је продаје, криви смо ми што све постаде роба!

Слава, част и понос понајвише!

Ринфузна, на комад и кило, још ако је у добро стању, очувана, мало прешла, ал ова је превише, реално, четири године рата, Србију, Црну Гору, Албанију, Кајмакчалан, Солун...

Превише да би вредела колико тура у сплавовском рову.

Превише да не би рђала на калемегданској тезги, ипак су ово дани кад рђа славно сија.

Она људска, патиране душе и прашњавог срца!

([Патриот](#))